

a) Период који се узима у обзир

44. У конкретном случају није спорно да апелант поседује правоснажну и извршну судску одлуку - рјешење о успостави заложног права на непокретностима извршеника. У вези с тим, Уставни суд запажа да је апелантов правни предник поднио предлог за извршење правоснажне пресуде 10. марта 2005. године, а да је поступак окончан Рјешењем тог суда број 03 0 Ип 003978 08 Пж од 24. новембра 2010. године. Према томе, предметни извршни поступак је трајао пет година, осам мјесеци и 14 дана.

b) Анализа дужине трајања поступка

45. Оцјењујући сложеност овог предмета, Уставни суд сматра да са аспекта правних питања која покреће овај предмет, а који подразумевају расправљање о правним питањима везаним за примјену не само ЗИП-а већ и материјалних прописа (првенствено Закона о грађевинском земљишту и Закона о својинскоправним односима), спада у категорију релативно сложених.

46. Посматрајући апелантово понашање, односно његовог правног предника, Уставни суд, имајући у виду чињенице конкретне предмете, као и садржину одговора на апелацију надлежних судова, закључује да апелант својим понашањем није допринио дужини предметног поступка.

47. С друге стране, Уставни суд сматра да је окончање предметног извршног поступка у разумном року, а који по изричитој законској норми спада у категорију хитних предмета, од изузетне важности за апеланта, будући да је исход поступка од кључне важности за остваривање апелантовог права на намирење дуга, проистеклог из заложног права апелантовог предника на непокретностима извршеника, а које је пренесено на апеланта уговором о уступању потраживања.

48. Посматрајући понашање редовних судова, Уставни суд запажа да је Општински суд у релативно кратким роковима, мада не у законом прописаним роковима, предузео послове из своје надлежности (више пута тражио допуну документације од апеланта и од надлежних органа, одржао више расправа, те у току поступка донио три првостепене одлуке). Даље, евидентно је да је Кантонални суд у току поступка, такође, донио три другостепене одлуке при чему је одлуку о жалбама у прва два случаја донио у релативно кратком, мада не законском року (више од шест, односно осам мјесеци). Међутим, Уставни суд сматра да је Кантоналном суду за рјешавање апелантове посљедње жалбе (од 27. маја 2008. године) требао непримјерено дуги рок од двије године и пет мјесеци, који се у конкретном случају не може сматрати "разумним" особито имајући у виду да је Кантонални суд располагао сазнањима да је у дотадашњем току поступка већ два пута укидао рјешења првостепеног суда, те да је, с обзиром на ту околност, морао исказати већи степен ажурности, односно промтну поступити по апелантовој жалби, што је очигледно пропустио учинити. Стога, Уставни суд сматра да је укупна дужина жалбених поступака допринијела свеукупном трајању конкретне извршне поступка. Уставни суд напомиње да стално враћање на поновни поступак може учинити правне лијекове илузорним, а поступак бесконачним и беспредметним. Само у изузетним случајевима укидање и поништавање одлука, враћање нижестепеним органима и понављање поступка може бити оправдано поготово ако се ради о хитним поступцима као што је извршни поступак (види Одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине број АП 1360/06 од 13. децембра 2007. године, тачка 86, "Службени гласник Босне и Херцеговине" број 12/08). Због наведеног, редовни судови у конкретном случају морали су исказати већи степен ажурности, те уложити додатни напор како би поступак ријешили у разумном року.

49. У вези с тим, Уставни суд понавља да у извршном поступку, због саме његове природе, треба поступати хитно (види, Европски суд за људска права, *Comingersoll S.A. v. Portugal* Португалу, став 23, 2000. година). Наведено је регулисано чланом 5 ЗИП-а. Стога, Уставни суд закључује да је дужина предметног извршног поступка, који траје пет година, осам мјесеци и четрнаест дана, *a priori* ван "разумног рока" и његова би дужина могла да се оправда само у изузетним околностима.

Међутим, у конкретном случају Уставни суд не налази те изузетне околности. Стога, оцјењујући понашање редовних судова у цјелини, независно од чињенице да су судови у појединим фазама поступка исказивали одређену ажурност, мада ни у тим периодима нису поступали у законом прописаним роковима, те имајући у виду да апелант својим понашањем није допринио дужини поступка, Уставни суд сматра да се дужина предметног извршног поступка који се, дакле, сматра хитним, а који је трајао пет година, осам мјесеци и четрнаест дана, може у цијелости приписати редовним судовима.

50. Имајући у виду наведено, Уставни суд закључује да је предметни извршни поступак неоправдано дуго трајао и да је прешао границе "разумног рока" у смислу члана 6 став 1 Европске конвенције. С тим у вези, Уставни суд сматра да је, због недоношења коначне одлуке у разумном року, повријеђено апелантово право из члана III(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције.

Остали наводи

51. С обзиром на закључак Уставног суда у погледу повреде права из члана III(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у односу на доношење одлуке у разумном року, Уставни суд сматра да није неопходно посебно разматрати апелантове наводе о повреди члана III(3к) Устава Босне и Херцеговине и члана 1 Протокола број 1 уз Европску конвенцију.

VIII. Закључак

52. Уставни суд закључује да постоји повреда права на правичан поступак из члана III(3е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције у односу на "доношење одлуке у разумном року" у ситуацији када поступак извршења, који се сматра хитним, траје пет година, осам мјесеци и 14 дана, те кад се такво неоправдано трајање извршног поступка може приписати искључиво понашању надлежних судова.

53. На основу члана 61 ст. 1 и 2 Правила Уставног суда, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

54. Према члану VI/5 Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда
Босне и Херцеговине
Проф. др **Миодраг Симовић**, с. р.

ISPRAVKE

Nakon izvršenog savrnjivanja sa izvornim tekstom, utvrđeno je da se u Pravilniku o jestivim biljnim uljima, jestivim biljnim mastima i majonezama ("Službeni glasnik BiH", broj 21/11), koji je objavljen na srpskom, hrvatskom i bosanskom jeziku, potkrala tehnička greška te u skladu sa članom 101. Poslovnika o radu Vijeća ministara Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 22/03) i članom 55. Jedinstvenih pravila za izradu pravnih propisa u institucijama Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj 11/05), a na prijedlog Agencije za sigurnost hrane Bosne i Hercegovine (kao obrađivača Pravilnika i kao organa u čijem je djelokrugu staranje za izvršenje Pravilnika), daje se

ISPRAVKA**PRAVILNIKA O JESTIVIM BILJNIM ULJIMA, JESTIVIM BILJNIM MASTIMA I MAJONEZAMA**

U Pravilniku o jestivim biljnim uljima, jestivim biljnim mastima i majonezama ("Službeni glasnik BiH", broj 21/11), u članu 30. umjesto broja "55" treba da stoji broj "53".

Broj 01-02-185-2/09
10. maja 2011. godine
Sarajevo

Direktor
Ureda za zakonodavstvo BiH
Dragan Podinić, s. r.

Nakon izvršenog savrnjivanja sa izvornim tekstom, utvrđeno je da se u Pravilniku o jestivim biljnim uljima, jestivim biljnim mastima i majonezama ("Službeni glasnik BiH", broj 21/11), koji